

Weidnerile, kes oma wenna hoidja ei olnud tahtnud olla ja tema armas nüüd, et juba nüüd Raini tähte oma otsaesise peal kandma piaks. —

Kui weike Karl küsis, kes see waene haige mees lamris olla, siis wastas Emil kõrwale pööratud näuga: „See on minu wend, Karl, meie oleme teda jälle üles leidnud.“ „Oh isa, kuidas tahame meie teda armastada, wäga armastada, sest oma wendasi piab armastatama,“ ütles Karl läikiwa silmadega. —

Ernst ei teinud oma filmi mitte enam lahti, nõdrus ei lastnud seda. Ka ei näitanud mälestus endiste asjade peale enam tagasi tulema; haigus ja wiimane kullumine oliwad teda segaselt ja tuimaks teinud. —

Kolme päewa pärast tuli järsku nagu hirm haige peale, nagu üks appi-hüüdmine tungis tema südamest: „Jumal halasta!“ — Ja siis oli Ernst surnud, — oma isa majas, oma wenna kätte all. — Emil käis oma wenna surnufirstu järel ja kuulis kuidas rahwas ütles: „See on hea, et Weidneril taht poega ei ole, — muidu oleks wist mõne aasta pärast wana lugu lahti; weel ei ole üks Weidner teisega rahu pidanud.“ Wenna järel surm hakkas Emili südame peale ja kahjetsemisest ei saanud tema ilalgi lahti. — Mõni asi muutis ennast Weidneri majas pärast seda, kui Ernst kiriku-aida

tantud oli: Jumal ei saanud mitte enam sauna elama saadetud, kirikut ja Jumala-sõna ei jäätud mitte enam hooletuse sisse; tarretanud südamed ja kõwad pead oliwad soojaks ja pehmeks saanud.

Aga Raini ja Abeli lugu ei wõinud Emil Weidner kuulda, ilma et see tema südame peale hakkas, ja kus G. linnas kaks wenda mitte rahus üksteisega elada ei tahtnud, seal tuli Emil Weidner wahela, manitses leppimisele ja tähendas oma juuksete peale, mis enne-aegu halliks läinud oliwad, tema enese süü läbi, sellest aegast saadik, kui tema oma wenda kiriku-aida kannud oli.

Differt'i

R a a m a t u k ö i k j a,

Tallinnas,

Laia uulitsal, omas majas,

wõtab koitsugu

raamatupookimist

nimelt nõõri-raamatuid waldadele, wasta.